

det danske oksekød har stort set været uændret, og der har ikke været en særlig stor nedgang i forbruget af oksekød i Danmark i modsætning til i en række andre europæiske lande. Dette skyldes ikke mindst, at forbrugerne har tillid til kontrolsystemet, og at der i Danmark har været fuld åbenhed om BSE-problemet og en effektiv information om de gennemførte beskyttelsesforanstaltninger. Hertil kommer, at den generelle markedssituation siden maj dette år har været i bedring med deraf følgende prisstigninger for oksekød i hele EU.

Som bekendt er det den danske regerings holdning, at dansk kvægbrug ikke direkte skal ydes kompensation som følge af BSE-situationen. Den direkte støtte bliver alene ydet til de besætninger, hvor der konstateres BSE.

Med henblik på at sikre fødevarer sikkerheden er der som bekendt indført en række forholdsregler mod BSE, der naturligvis giver staten øgede udgifter. Dertil kommer, at regeringen har iværksat et omfattende udrednings- og udviklingsarbejde vedrørende omstilling af landbrugsproduktionen til en bæredygtig produktion, der er baseret på dyrevelfærd, miljø og ikke mindst fødevarer sikkerhed. Staten har ligeledes fritaget fødevarerhvervet for væsentlige afgifter i forbindelse med aske og slagge fra kød- og benmel, når det forbrændes særskilt.

Den danske oksekødsproduktion er langt bedre stillet end i mange andre EU-lande, idet vi i Danmark gennem en længere årerække har sat set på fødevarer sikkerhed og kvalitet. Forbrugerne har tillid til det danske oksekød, og det er med til at sikre de danske kvægbrugere en fornuftig indkomst.

Spm. nr. S 3211

Til indenrigsministeren (10/7 01) af:

Christian H. Hansen (DF):

»Vil ministeren kommentere artiklen fra Berlingske Tidende den 30. juni 2001, »Myndighederne rammer de forkerte udlændinge«, hvoraf det fremgår, at reglerne på udlændingeområdet på urimelig vis gør livet surt for lovlydige borgere uden, at de rammer dem, der bedrager Danmark, og mener ministeren, at der eventuelt kunne laves nogle regler, som sikrer, at situationer – som beskrevet i artiklen – ikke opstår igen samtidig med, at vi fastholder en lovgivning,

der bekæmper snyd ved udstedelse af turistvisum?«

Svar (19/7 01)

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Jeg kan ikke kommentere den konkrete visumsag, da det vil falde uden for rammen for besvarelse af spørgsmål efter Folketingets Forretningsordens § 20, eftersom besvarelsen ville indeholde fortrolige oplysninger af personfølsom karakter.

Jeg kan generelt oplyse, at udlændingemyndighedernes visumpraksis skal ses i sammenhæng med udlændingelovens regler om muligheden for at opnå opholdstilladelse i Danmark, idet visumreglerne administreres på en måde, der skal hindre omgåelse af reglerne om meddelelse af opholdstilladelse.

For alle statsborgere fra de visumpligtige lande gælder således, at der gives afslag på visum, hvis udlændingemyndighederne skønner, at der er risiko for, at ansøgeren vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark. Hvor en sådan risiko ikke skønnes at foreligge, kan der gives visum, hvis betingelserne efter praksis i øvrigt er opfyldt. I den forbindelse har det blandt andet betydning, hvilket land ansøgeren kommer fra, og hvilket formål besøget har.

Jeg kan endvidere oplyse, at udlændingemyndighederne i praksis har inddelt de lande, hvis statsborgere er visumpligtige til Danmark, i fire grupper.

Inddelingen i grupperne sker på baggrund af udlændingemyndighedernes erfaringer med, om personer fra de pågældende lande, der har fået visum, efter indrejsen søger opholdstilladelse eller asyl her i landet.

For ugandiske statsborgere gælder det, at der som udgangspunkt kun gives visum til ægtefæller og mindreårige børn. Der gives som udgangspunkt også visum til forældre over 60 år. For forældre – uanset alder – gælder det endvidere, at der som udgangspunkt meddeles visum, hvis der er tale om besøg hos herboende mindreårige børn.

Jeg skal dog understrege, at inddelingen i landegrupper alene har vejledende karakter, og at der således efter en konkret vurdering også vil kunne meddeles visum til en ansøger, som ikke efter den ovenfor beskrevne landegruppepraksis ville kunne få visum.